

Arrest

nr. 99 256 van 19 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 december 2012 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANHEE, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker werd op 10 december 2012 in onregelmatig verblijf aangetroffen op het Belgische grondgebied. Op die zelfde dag besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de bestreden beslissing, die op 10 december 2012 ter kennis werd gebracht van verzoeker en waarvan de motieven als volgt luiden:

"In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie V.M., Attaché wordt aan

de genaamde A.A. (...) die de Afghaanse nationaliteit heeft, het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(3>, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te geven (4).

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*
- Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*
- artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, waarvan het meest recente hem werd betekend op 10.09.2012.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een asielaanvraag ingediend op 06.07.2007. Deze aanvraag werd definitief verworpen door de RW op 22.09.2009. Betrokkene heeft een bijlage 13qq betekend gekregen met een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten op 27.10.2009.

Betrokkene heeft een tweede asielaanvraag ingediend op 26.11.2009. Deze aanvraag werd definitief verworpen door de RW op 13.09.2010. Betrokkene heeft een bijlage 13qq betekend gekregen met een bevel om het grondgebied binnen de dertig dagen te verlaten op 10.09.2012.

Betrokkene werd door de gemeente Roeselare geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend op 23.10.2009. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 13.08.2012. Deze beslissing is op 01.10.2012 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft een tweede aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980 ingediend op 23.06.2010. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 13.08.2012. Deze beslissing is op 01.10.2012 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 12.08.2011. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 13.03.2012. Deze beslissing is op 17.03.2012 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft een tweede aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ingediend op 11.07.2012 en 25.07.2012. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 29.11.2012. Deze beslissing is op

10.12.2012 aan betrokkene betekend.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf, het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een nieuwe beslissing.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ;

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Afghanistan.

- In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van driejaar omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

- 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene kreeg op 10.09.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene werd vandaag terug aangetroffen op het Belgisch grondgebied. Dus betrokkene heeft niet voldaan aan de terugkeerverplichting."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Deze beslissing bevat verschillende onderdelen maar betreft één beslissing, die weliswaar verschillende componenten heeft maar die in rechte één en ondeelbaar is. (cfr. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924).

Wanneer een middel gericht tegen een onderdeel van de bestreden beslissing gegrond is, moet de bestreden beslissing in haar geheel vernietigd worden, gelet op een goede rechtsbedeling.

2.2. Uit informatie verschaft door de verwerende partij blijkt dat verzoeker op 15 januari 2013 werd gerepatriëerd naar zijn land van herkomst, Afghanistan.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werpt ambtshalve een exceptie op wegens een gebrek aan belang voor wat betreft de bevelscomponent van de bestreden beslissing. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Ter zitting van 8 maart 2013 zet de raadvrouw van verzoeker inzake het belang uiteen dat hij nog steeds volhardt in het onderhavig beroep. De raadsman voert tevens aan dat verzoeker een Belgische vriendin heeft.

Aangezien de bevelscomponent van de bestreden beslissing reeds werd uitgevoerd, kan de verzoeker geen voordeel meer halen uit het ingestelde beroep, in zoverre dit gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Anderzijds kan niet worden ontkend dat verzoeker wegens het inreisverbod dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing een nadeel ondervindt daar het inreisverbod nog steeds effecten sorteert en dat een vernietiging ervan aan de verzoeker een tastbaar voordeel verschaft.

Zoals reeds in punt 2.1. vastgesteld, betreft de bestreden beslissing één beslissing, die weliswaar verschillende componenten bevat, maar zij is in rechte één en ondeelbaar, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet kan van worden afgesplitst (cfr. RvS 28 juni 2010, nr. 205.924). Indien een middel dat gericht is tegen het inreisverbod gegrond is, dient de bestreden beslissing derhalve in haar geheel vernietigd te worden. Derhalve noodzaakt dit een onderzoek van de middelen betreffende het inreisverbod.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het gericht is tegen het inreisverbod

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 2 van de vreemdelingenwet *iuncto* artikel 3, eerste lid, 9° van de vreemdelingenwet. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“11.1. Enig Middel

Schending van de materiële motiveringsplicht

Schending van artikel 2 van de Vreemdelingenwet, iuncto artikel 3, eerste lid, 9° van de Vreemdelingenwet

11.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken, hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier.

Dit impliceert dat de thans bestreden beslissing steun moet vinden in de juridische en feitelijke elementen uit het dossier.

De materiële motiveringsplicht waaraan moet worden voldaan bij het nemen van de bestreden beslissing impliceert dat dit besluit gedragen moet zijn door motieven die zowel feitelijk juist als juridisch correct zijn.

De materiële motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De materiële motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Cf. daaromtrent DE STAERCKE:

“De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn

(J. DE STAERCKE, Algemene beginselen van behoorlijk bestuur en behoorlijk burgerschap. Beginselen van de openbare dienst, Brugge Vandenbroele 2002, randnummer. 19)

11.1.2. In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt, omdat zij ten onrechte stelt dat het weinig waarschijnlijk is dat zij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd werd.

Verzoekende partij bevond zich tot op heden steeds in regularisatie procedures. Indien zij in het verleden reeds gevolg zou hebben gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dan zouden haar regularisatie procedures zonder voorwerp gevallen zijn, hetgeen uiteraard niet de bedoeling kan geweest zijn.

11.1.3. De thans bestreden beslissing houdt tevens een bijzonder ernstige maatregel in, waarvan de impact op het leven van verzoekende partij moeilijk kan overschat worden.

Een dergelijke bestreden beslissing, die kennelijk afbreuk doet aan meerdere beginselen, wettelijke bepalingen en grondrechten, mag minstens verwacht worden in een deugdelijke en grondige motivering te voorzien.

Dit is in casu niet het geval.

De bestreden beslissing wordt geenszins ondersteund door feitelijke en juridisch draagkrachtige motieven, kwam onzorgvuldig en onredelijk tot stand, en schendt het rechtszekerheidsbeginsel.

11.1.4. Bovendien vormt artikel 3, 9° van de Vreemdelingenwet geen bepaling 'krachtens' dewelke een inreisverbod wordt uitgevaardigd ten aanzien van verzoekende partij.

Deze wetsbepaling voorziet enkel omstandigheden waarin de met grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, o.m. (9°) wanneer een onderdaan van een derde land het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort, noch opgeheven is.

Hiermee verduidelijkt verzoekende partij geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijk ernstige impact meent te moeten nemen.

De verwijzing naar artikel 74/11 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is verkeerd.

De beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar 'omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan'. Waarom direct gekozen wordt voor de maximale termijn, wordt geenszins verduidelijkt.

Omtrent het inreisverbod dient dan - strikt genomen - eigenlijk een schending van de formele motiveringsplicht te worden aangenomen.

Ter zake wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar een recent arrest nr. 92 111 d.d. 27 november 2012.

3.7. De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 18 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 15 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Ph.L 24 december 2008, afl 343,98 e.v.)

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: 'De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel! onderzoek overgaat (overweging S), dat men rekening houdt met 'alle omstandigheden eigen aan het geval' en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.' (Pari.SL temer, 2011-2012, nr. 53K1825/001,23).

In casu stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. De Raad vindt in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoeker, hoewel de verzoeker tijdens zijn verhoor door de politie van Brussel aangaf dat hij in België was omwille van het bi/wonen van het huwelijk van een neef alsook dat hij in Bockstael logeerde bij zijn neven. Dit verhoor is gehecht aan het PV nr. (...) waar In de bestreden beslissing naar wordt verwezen en bevindt zich in het administratief dossier.

3.8. Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen.

Daar de bestreden beslissing in rechte één en ondeelbaar is, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet van kan worden afgesplitst, dient, nu er een gegrond middel werd aangevoerd betreffende inreisverbod, de bestreden beslissing derhalve in haar geheel te worden vernietigd.

Uw Raad was mening dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld om het maximale termijn van drie jaar op te leggen zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen.

11.1.5. De gehele thans bestreden beslissing is onherroepelijk gevestigd.

Het enig middel is ernstig en gegrond."

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

3.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het inreisverbod is gebaseerd op artikel 74/11, § 1 tweede lid van de vreemdelingenwet, en niet op artikel 3, 9° van de vreemdelingenwet, zoals de verzoeker verkeerdelijk voorhoudt. Een schending van artikel 3, 9° van de vreemdelingenwet kan *in casu* dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

In dezelfde orde stelt de Raad vast dat verzoeker niet verduidelijkt op welke wijze artikel 2 van de vreemdelingenwet door de bestreden beslissing, met name het inreisverbod, wordt geschonden daar deze bepaling enkel de toelating tot het grondgebied betreft. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker in het Rijk verbleef zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten. Dit vindt steun in het administratief dossier en wordt door verzoeker niet betwist noch weerlegd. Een schending van dit artikel kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

3.4. In uitvoering van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet gaat het bevel tot verwijdering dus gepaard met een inreisverbod van drie jaar

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

3.5. *In casu* legt verweerder een inreisverbod van drie jaar op omdat verzoeker niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. Vervolgens wordt gemotiveerd dat betrokkene op 10 september 2012 een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten en dat betrokkene vandaag (d.i. op 10 december 2012) terug werd aangetroffen op het Belgisch grondgebied en dat betrokkene dus niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting.

Deze vaststellingen worden door verzoeker niet betwist en vinden steun in het administratief dossier.

3.6. Verzoeker klaagt enkel aan dat er niet wordt verduidelijkt waarom direct gekozen werd voor de maximale termijn, meer bepaald waarom een inreisverbod voor drie jaar werd opgelegd. Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad. De Raad wijst er op dat elke zaak individueel beoordeeld dient te worden. Andersluidende uitspraken in gelijkaardige gevallen zijn in wezen mogelijk zonder dat er sprake is van een aantasting van de rechtsgeldigheid van deze uitspraken en hebben geen bindende precedentswaarde. De Raad dient op zich dan ook niet in te gaan op de door verzoeker aangehaalde rechtspraak (cfr. RvS 16 december 2009, nr. 198.981).

In zoverre verzoeker meent dat de formele motiveringsplicht werd geschonden, wijst de Raad erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat verzoeker in zijn enig middel enkel een schending de materiële motiveringsplicht aanvoert en dat uit het middel blijkt dat hij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Ook hier moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om uit het summier betoog van de verzoeker de concrete elementen te distilleren waarmee geen rekening gehouden zou zijn. Door louter algemeen te stellen dat geen onderzoek werd gedaan noch gemotiveerd werd omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op zijn individuele situatie, slaagt verzoeker er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de bestreden beslissing volstaat niet om afbreuk te doen aan de motieven in de bestreden beslissing. In zoverre verzoeker met zijn kritiek aangeeft een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak te maken dan die van de verwerende partij, herhaalt de Raad dat, al mocht hij daaromtrent een ander oordeel hebben, in het kader van zijn annulatiebevoegdheid hij zijn beoordeling op dat punt niet in de plaats mag stellen van die van de bevoegde overheid.

Waar tijdens de terechtzitting de raadsvrouw louter stelt dat verzoeker een Belgische vriendin heeft, stelt de Raad vast dat hiermee niet wordt aangetoond dat de gemachtigde van de staatssecretaris geen of onvoldoende rekening heeft gehouden met verzoekers specifieke omstandigheden. In de mate dat de raadsvrouw stelt dat verzoeker in het huwelijk wil treden met zijn Belgische vriendin, dient de verwerende partij gevolgd te worden waar deze er op wijst dat de gemachtigde met dit gegeven geen rekening kon houden op het moment van de bestreden beslissing aangezien de gemachtigde hiervan niet op de hoogte was. Dit laatste vindt steun in het administratief dossier.

3.9. De Raad besluit dat de verzoeker niet aantoont dat de verwerende partij op basis van incorrecte feiten of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld en gemotiveerd m.b.t. het inreisverbod. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het middel is, in zoverre het ontvankelijk is, niet gegrond

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES